

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrlové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Jiřího Gottwalda ve věci

žalobkyně: H. A. D. V.
bytem P., Ž. n. 961/14
zastoupená advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 834/8, Brno

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 7. 1. 2016, č. j. MV-145085-4/SO-2015,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně, která je dítětem se státní příslušností Vietnamská socialistická republika, narozeným na území ČR, požádala dne 2. 2. 2015 o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem soužití s matkou, která je rovněž cizinkou a na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu od 15. 5. 2006. Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) žádost žalobkyně rozhodnutím č. j. OAM-1646-17/TP-2015 ze dne 30. 7. 2015 podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců zamítlo s odůvodněním, že žalobkyně nesplnila podmínku stanovenou k vydání tohoto pobytového oprávnění, spočívající v povinnosti předložit doklad o finančním zajištění sebe a společně posuzovaných osob podle § 70 odst. 2 písm. d) a § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

2. Žalovaná odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobou napadeným rozhodnutím zamítla a rozhodnutí potvrdila s odůvodněním, že zjištěný zákonný minimální úhrnný měsíční příjem, potřebný v případě žalobkyně k zajištění pobytu, činí podle § 3 odst. 2 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o životním minimu“) částku 7 710 Kč měsíčně, zatímco žalobkyně prokázala měsíční příjem pouze ve výši 6 800 Kč. Dle názoru žalované je nutno otce žalobkyně zahrnout v souladu s § 4 odst. 1 písm. a) zákona o životním minimu mezi společně posuzované osoby, přestože s žalobkyní a její matkou ve společné domácnosti nežije, neboť možnost nezahrnout otce do okruhu společně posuzovaných osob dle § 4 odst. 3 zákona o životním minimu se vztahuje pouze na nezletilé nezaopatřené děti svěřené do péče jednoho z rodičů na základě rozhodnutí příslušného orgánu, nikoli na základě pouhé dohody rodičů.
3. Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované s odůvodněním, že byla nezákonným postupem správních orgánů zkrácena na svých právech z důvodu, že její žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu nebylo vyhověno, přestože k tomu splnila všechny zákonné podmínky včetně povinnosti doložení zajištění prostředků k trvalému pobytu na území podle § 70 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná pochybila, když pro účely zjištění příjmu žalobkyně zahrнула do okruhu společně s ní posuzovaných osob též otce žalobkyně, přestože bylo prokázáno, že s ní a s její matkou nesdílí společnou domácnost a vyjma pravidelné měsíční platby výživného se na výchově a výživě žalobkyně nepodílí. Otec měl být z okruhu společně posuzovaných osob vyloučen v souladu s § 4 odst. 3 zákona o životním minimu, jenž je třeba vykládat ve spojení s jeho prvním odstavcem, a to nejen gramaticky, nýbrž i teleologicky a systematicky tak, že rodiče a nezaopatřené nezletilé děti jsou společně posuzovanými osobami, pouze žijí-li děti s těmito rodiči ve společné domácnosti a společně uhrazují náklady na své potřeby. Není výjimečnou situací, že dítě žije ve společné domácnosti pouze s jedním ze svých rodičů a druhý rodič se o toto dítě trvale nestará, avšak mezi rodiči dítěte nedošlo k úpravě péče o dítě rozhodnutím příslušného orgánu, nýbrž pouze dohodou. Pokud by nebylo možno tento skutkový stav zohlednit, musely by správní orgány postupovat v rozporu s § 2 až 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“). Zákonodárce počítá s výjimkami, které modifikují automatické zahrnutí obou rodičů mezi společně posuzované osoby, např. v § 7 odst. 6 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSSP“), podle kterého může krajská pobočka Úřadu práce při rozhodování o dávkách v případech, kdy spolu rodič a nezletilé dítě nejméně po dobu tří měsíců prokazatelně nežijí, rozhodnout, že se neposuzují jako osoby společně posuzované. Správní orgány jednaly v rozporu se základními zásadami s. ř. i se základní zásadou demokratického právního státu - zásadou jednoty právního řádu, podle kterých je nutno vykládat zákonné termíny jednotně a restriktivní výjimky řádně odůvodnit. Termín „společně posuzované osoby“ má

být vykládán i v kontextu § 7 odst. 6 ZSSP a § 2 s. ř. tak, aby bylo účastníkům co nejvíce vycházeno vstříc a byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

4. Žalovaná uvedla, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, přičemž v podrobnostech odkázala na jeho odůvodnění, neboť žalobkyně v žalobě uplatnila shodné námitky jako ve svém odvolání ze dne 17. 8. 2015 a s těmito se žalovaná již v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně vypořádala.
5. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud bez nařízení jednání.
6. Krajský soud předně uvádí, že při řešení posuzované věci nelze pominout, že na poli veřejného práva mohou státní orgány činit pouze to, co jim zákon výslovně umožňuje (na rozdíl od občanů, kteří mohou činit vše, co není zákonem zakázáno - čl. 2 odst. 3 a 4 Ústavy).
7. Podle § 70 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 16. 8. 2015, *je cizinec povinen k žádosti o povolení k trvalému pobytu předložit doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, jímž se dle § 71 odst. 1 zákona rozumí doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob.* Společně posuzovanými osobami se dle § 42c odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců rozumí *osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním minimu.* Za příjem cizince se dle § 42c odst. 3 písm. c) a § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *považuje příjem započitatelný podle zákona o životním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi. Příjem cizince lze dle uvedeného ustanovení prokázat zejména potvrzením zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku, jde-li o příjmy ze závislé činnosti, nebo daňovým přiznáním z příjmů fyzických osob, jde-li o příjmy ze samostatné činnosti. Pokud nelze prokázat příjem jiným věrohodným způsobem, lze jako doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu předložit výpisy z účtu vedeného v bance za posledních 6 měsíců, ze kterých vyplývá, že cizinec takovými příjmy disponuje, nebo platební výměr daně z příjmu.* Podle § 4 odst. 1 zákona o životním minimu *se pro účely tohoto zákona, není-li dále stanoveno jinak, společně posuzují a) rodiče a nezletilé nezaopatřené děti, podle odst. 3 věty první téhož ustanovení pokud bylo nezletilé nezaopatřené dítě svěřeno do péče jednoho z rodičů na základě rozhodnutí příslušného orgánu, neposuzuje se společně s druhým rodičem, nestanoví-li tento zákon jinak.* Podle § 3 odst. 1 zákona o životním minimu, *je-li osoba posuzována společně s jinými osobami (§ 4), jsou částky životního minima odstupňovány podle pořadí osob, které se stanoví tak, že se nejdříve posuzují osoby, které nejsou nezaopatřenými dětmi, a poté osoby, které jsou nezaopatřenými dětmi, přičemž v rámci každé z těchto skupin posuzovaných osob se pořadí stanoví podle věku od nejstarší po nejmladší osobu. Životní minimum osob, které se posuzují společně, se dle § 3 odst. 4 zákona o životním minimu stanoví jako úhrn částek životního minima všech*

těchto osob. Podle § 9 téhož zákona ve spojení s § 2 nařízení vlády č. 409/2011 Sb. činí částka životního minima osoby, která je posuzována jako první v pořadí, měsíčně 3 140 Kč. Částka životního minima osoby, která je posuzována jako druhá nebo další v pořadí, činí měsíčně a) 2 830 Kč u osoby od 15 let věku, která není nezaopatřeným dítětem, b) 2 450 Kč u nezaopatřeného dítěte od 15 do 26 let věku, c) 2 140 Kč u nezaopatřeného dítěte od 6 do 15 let věku, d) 1 740 Kč u nezaopatřeného dítěte do 6 let věku. Podle § 3 odst. 5 zákona o životním minimu se nezaopatřenost dítěte pro účely tohoto zákona posuzuje podle zákona o státní sociální podpoře. Podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže cizinec nepředloží doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území.

8. Za použití citovaných ustanovení žalovaná dovodila, že žalobkyni, jakožto nezletilé nezaopatřené dítě, musí posoudit pro účely zjištění příjmů společně s oběma jejími rodiči dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o životním minimu, přestože otec žalobkyně s ní a její matkou nežije ve společné domácnosti, neboť nebylo zjištěno, že by byla žalobkyně svěřena do péče matky rozhodnutím příslušného orgánu, a že by tak mohl být aplikován § 4 odst. 3 zákona o životním minimu. Částku 7 710 Kč, s níž zjištěnou výši příjmů žalobkyně a s ní společně posuzovaných osob žalovaná porovnávala, stanovila žalovaná postupem podle § 3, § 4 a § 9 zákona o životním minimu ve spojení s § 2 nařízení vlády č. 409/2011 Sb. jako součet částek měsíčních životního minima otce žalobkyně, jakožto osoby posuzované v prvním pořadí (3 140 Kč), matky žalobkyně (2 830 Kč) a žalobkyně, která je dítětem do 6 let věku (1 740 Kč). Normativní náklady na bydlení přičteny nebyly, neboť žalobkyně doložila, že s matkou bydlí bezplatně u babičky. Skutečný pravidelný úhrnný měsíční příjem žalobkyně a s ní společně posuzovaných osob dle žalované žalobkyně doložila toliko ve výši 6 800 Kč (rodičovský příspěvek matky ve výši 3 800 Kč a výživné od otce ve výši 3 000 Kč měsíčně). Žalobkyně tedy dle žalované nesplnila povinnost předložit doklad o finančním zajištění sebe a společně posuzovaných osob podle § 70 odst. 2 písm. d) a § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jelikož pravidelný a úhrnný měsíční příjem žalobkyně a společně s ní posuzovaných osob pobývajících na území (otce a matky) je o 910 Kč nižší než součet částek životních minim žalobkyně a s ní společně posuzovaných osob.
9. Žalobkyně v žalobě nenamítala, že by byla jakkoli zkrácena na svých procesních právech. Z obsahu spisu vyplývá, že žalobkyně byla podrobně vyzvána k odstranění vad její žádosti, řízení bylo za účelem obstarání dokladů žalobkyní opakovaně přerušeno a správním orgánem poskytnutá lhůta byla k žádosti žalobkyně prodlužována. Z obsahu rozhodnutí správního orgánu I. stupně jednoznačně vyplývá (předposlední odstavec na str. 2), že již tento orgán označil za společně posuzované osoby oba rodiče žalobkyně, přestože vzal z lustrace z evidence cizinců za prokázané, že otec žalobkyně s ní nežije ve společné domácnosti. Žalobkyně však v odvolání zcela nepřípadně napadla začlenění babičky žalobkyně do okruhu společně posuzovaných osob, ačkoli tuto správní orgán I. stupně do okruhu osob společně posuzovaných nezačlenil.
10. Teprve v podané žalobě se žalobkyně ohradila vůči zahrnutí jejího otce do okruhu společně posuzovaných osob pro účely určení minimálního měsíčního příjmu, který je povinna podle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců k žádosti o povolení k trvalému pobytu doložit. Žalovaná tak neměla důvod obsírněji interpretovat obsah aplikovaných právních norem, upravujících způsob vymezení okruhu společně posuzovaných osob.

11. Z obsahu správního spisu (z výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR, jakož i z adresy uvedené otcem žalobkyně na příjmových dokladech o placení výživného) vyplývá, že otec žalobkyně, pan V. G. V., je osobou pobývajícím na území České republiky (bydlí v O.). Ačkoli totiž správní orgány tuto skutečnost nezdůraznily, jedná se dle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o rozhodné zjištění, stejně jako skutečnost, že s ohledem na věk je žalobkyně bezpochyby nezletilým nezaopatřeným dítětem (dítětem do skončení povinné školní docházky) ve smyslu § 11 odst. 1 ZSSP, který se aplikuje za použití § 3 odst. 5 zákona o životním minimu.
12. Pro posouzení důvodnosti žaloby je však stěžejním výklad § 4 zákona o životním minimu, který se na posuzovanou věc aplikuje s ohledem na odkaz v § 71 odst. 1 a § 42c odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, konkrétně zjištění, za jakých podmínek jsou a za jakých nejsou rodiče nezletilého nezaopatřeného dítěte osobami s dítětem společně posuzovanými.
13. Podle § 4 odst. 1 zákona o životním minimu *se společně pro účely tohoto zákona, není-li dále stanoveno jinak, posuzují*
 - a) rodiče a nezletilé nezaopatřené děti,
 - b) manželé nebo partneři podle zvláštního právního předpisu; za partnera se pro účely tohoto zákona považuje také partner, se kterým občan členského státu Evropské unie uzavřel registrované partnerství na základě právních předpisů jiného členského státu Evropské unie, pokud tyto právní předpisy upravují vzájemnou vyživovací povinnost mezi partnery,
 - c) rodiče a
 1. nezletilé děti, které nejsou nezaopatřené,
 2. zletilé děti, pokud tyto děti společně s rodiči užívají byt a nejsou společně posuzovány s jinými osobami podle písmene b) nebo d),
 - d) jiné osoby, které společně užívají byt, s výjimkou osob, které prokážou, že spolu trvale nežijí a společně neuhrazují náklady na své potřeby.
14. Podle § 4 odst. 3 zákona o životním minimu *pokud bylo nezletilé nezaopatřené dítě svěřeno do péče jednoho z rodičů na základě rozhodnutí příslušného orgánu, neposuzuje se společně s druhým rodičem, nestanoví-li tento zákon jinak. V případě svěřením dítěte do společné nebo střídavé péče rodičů se dítě posuzuje společně s tím rodičem, se kterým má být posuzováno podle souhlasného prohlášení rodičů. Rodiče mohou měnit toto prohlášení nejdříve po uplynutí kalendářního měsíce. Společně s nezaopatřeným dítětem se posuzuje pro účely tohoto zákona vždy rodič, který prohlašuje pro účely zvláštního právního předpisu, že spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby.*
15. Ke zjištění obsahu a významu právní normy slouží soudu soubor tzv. interpretačních metod. Tradičně k prvotnímu zjištění významu textu právní normy slouží výklad gramatický.
16. Z hlediska jazykového výkladu je třeba dospět k závěru, že rodiče (s ohledem na použitý plurál oba) a nezletilé nezaopatřené děti jsou osobami společně posuzovanými vždy, nestanoví-li zákon o životním minimu jinak (srov. spojení „se společně pro účely tohoto zákona, není-li dále stanoveno jinak, posuzují rodiče a nezletilé nezaopatřené děti.“). Předvídanou výjimku z vytýčeného pravidla, tj. „jinak“, stanoví zákon o životním minimu v § 4 odst. 3 pro případy, kdy *bylo nezletilé nezaopatřené dítě svěřeno do péče jednoho z rodičů na základě rozhodnutí příslušného orgánu*. V takovém případě se nezletilé nezaopatřené dítě společně s druhým (od pečujícího rodiče odlišným) rodičem neposuzuje. Gramatický výklad citovaného ustanovení pak vede k jedinému možnému výkladu, a sice že dítě

nebude posuzováno společně s rodičem toliko tehdy, pokud bylo druhému z rodičů svěřeno rozhodnutím příslušného orgánu. Pod pojmem „příslušný orgán“ je pak třeba v případě tuzemských orgánů rozumět příslušný soud rozhodující v oblasti péče o nezletilé. Gramatickým výkladem naopak nelze dospět k závěru, že by rozhodnutí příslušného orgánu o svěření dítěte do péče jednoho z rodičů mohlo být suplováno pouhou dohodou rodičů.

17. Z judikatury Nejvyššího správního soudu i ustálené judikatury Ústavního soudu však vyplývá, že k výkladu právních předpisů a jejich institutů nelze přistupovat pouze z hlediska textu zákona, ale především podle jejich smyslu. Jazykový výklad může představovat pouze prvotní přiblížení se k obsahu právní normy, jehož nositelem je interpretovaný právní předpis (srovnej například rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 1 Afs 86/2004-54, publikovaný pod č. 792/2006 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97). Zjišťování objektivního významu právního textu se nazývá objektivně-teleologický výklad. Jeho podstatou je hledání odpovědi na otázku, jak může určitému textu rozumět znalý subjekt, jestliže předpokládá, že byl text psán racionálně uvažujícím subjektem (presumpce racionálního zákonodárce) při respektování právních norem vyšší síly. V rámci tohoto výkladu by mělo být zabráněno hodnotovým rozporům v právním řádu.
18. Při interpretaci právní normy je tedy nejprve nutné zkoumat, zda pro závěr, ke kterému lze dojít prostřednictvím jazykového výkladu, svědčí i teleologické argumenty. Je-li tomu tak, pak je tento závěr nepochybný; není-li tomu tak, je otevřen prostor pro další výkladové metody.
19. Z hlediska posuzované věci je tak třeba zkoumat, zda z pohledu objektivně-teleologického existují důvody pro výklad, který vyplývá z výsledku výkladu jazykového, a který hájí žalovaná. Otázka proto zní: existuje i racionální důvod pro to, aby bylo pro možnost vyloučení jednoho z rodičů z okruhu společně posuzovaných osob vyžadováno rozhodnutí příslušného orgánu o svěření dítěte do péče druhého z rodičů, ačkoli v oblasti soukromého práva je preferována dohoda rodičů bez ingerence soudu (s výjimkou nutnosti rozhodnutí soudu o úpravě poměrů nezletilých dětí jako podmínky pro rozvod manželství)?
20. Takový racionální důvod krajský soud spatřuje v potřebě zamezení neoprávněného získávání nároků na sociální dávky. Jelikož podmínky nároku na některé sociální dávky jsou závislé na výši příjmu v rodině, musí být vymezení toho, kdo se za rodinu považuje, jednoznačné. Okruh společně posuzovaných osob musí být proto stanoven natolik přesně, aby bylo zamezeno čerpání sociálních dávek osobami, které v zájmu jejich získání prohlašují, že spolu trvale nežijí a společně neuhrazují náklady na své potřeby, i když toto tvrzení neodpovídá skutečnosti. Obdobné důvody lze shledat i na poli samotného cizineckého práva, neboť i zde je nezbytné zamezit tomu, aby žadatelé o udělení toho kterého pobytového oprávnění prohlašovali, že společně žijí se svými dětmi, je-li takové tvrzení pro ně výhodné a naopak prohlašovali, že se svými dětmi nežijí v případě, kdy by pro ně společné soužití znamenalo komplikace. S ohledem na obtížné prokazování fakticity společného soužití rodičů a dětí proto dle závěru soudu existuje racionální důvod pro to, aby zákon pro aplikaci výjimky z pravidla společného posuzování vyžadoval po rodičích nezletilého dítěte povinnost podrobit se rozhodnutí příslušného orgánu (soudu) o svěření dítěte do výchovy jednoho z nich. Řízení ve věcech péče soudu o

nezletilé je totiž ovládáno zásadou vyšetřovací, jež by měla garantovat zjištění skutečných poměrů. Pouhá, byť třeba písemně vyhotovená, dohoda rodičů naopak osvětlení skutečných poměrů nezaručuje.

21. Lze proto shrnout, že jazykový i objektivně-teleologický výklad § 4 odst. 1 a 3 zákona o životním minimu směřují k jasnému závěru tvořícímu tzv. hranici lex lata, kterou není možno prolomit jinými výkladovými metodami, zejména metodou tzv. historického výkladu, tj. zjišťování v textu zákona neprojevené vůle zákonodárce. Z důvodu principu právní jistoty totiž není přípustné, aby byla pomocí doplňkových metod výkladu právní norma dotvářena či dokonce přetvářena tak, že by např. pomocí presumpce vůle zákonodárce, či pomocí komparace se zcela jiným právním předpisem, jak navrhuje žalobkyně, byly dovozovány podmínky, které se v textu zákona neobjevují. Ratio legis právní normy nelze zjišťovat mimo její slovní vyjádření. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud uzavírá, že výklad prezentovaný žalobkyní není možné akceptovat.
22. Správní orgány proto nepochybily, když v ČR žijícího otce žalobkyně zahrnuly pro účely výpočtu úhrnného měsíčního příjmu do okruhu společně posuzovaných osob s žalobkyní. Jelikož pak žalobkyně ani přes výzvy správního orgánu I. stupně nedoložila, že by dosahovala se společně posuzovanými osobami (oběma rodiči) zákonem stanoveného minimálního úhrnného měsíčního příjmu, nesplnila jednu z podmínek pro vyhovění žádosti o udělení trvalého pobytu vyžadovanou § 70 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Zamítnutí její žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců proto nebylo v rozporu se zákonem.
23. Jelikož soud neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně vytýkala v žalobních bodech, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 26. září 2017

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu